

Arrest

nr. 340 949 van 11 februari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BUYSSE
Korte Van Ruusbroecstraat 48
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 2 september 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 30 september 2009 in het bezit gesteld van een F+ kaart, geldig tot 8 september 2014. Hij werd op 12 juni 2012 van ambtswege afgevoerd.

1.2. Op 16 december 2014 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in de opgaande lijn. Na meerdere weigeringsbeslissingen en beroepsprocedures bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd hij op 26 september 2017 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 13 maart 2023 werd een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden genomen (bijlage 21). Met het arrest nr. 295 419 van 12 oktober 2023 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing.

1.4. Op 2 september 2025 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: D.

Voornaam: Y.

Geboortedatum: [...].12.1977

Geboorteplaats: Heusden-Zolder

Nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/ de schuldige doen geloven dat hij gewapend is, feiten waarvoor hij op 10.07.2002 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel 5 jaar voor 18 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling), feiten waarvoor hij op 09.02.2005 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een geldboete.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling), feiten waarvoor hij op 26.04.2006 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een werkstraf van 90 uren.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vereniging van misdadigers, opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling), opzettelijk slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige, feiten waarvoor hij op 10.01.2007 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling), feiten waarvoor hij op 08.06.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan weerspanning, bedreigingen door gebaren of zinnebeelden, feiten waarvoor hij op 17.12.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, feiten waarvoor hij op 05.08.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt (herroeping uitstel) tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden met probatie uitstel 3 jaar voor 9 maanden.

Betrokkene deinst er niet voor terug om de fysieke integriteit te schaden, niet die van zijn gewezen echtgenote en bloedeigen kinderen, noch die van gezaghouders. Dit komt ook duidelijk naar voor in het vonnis dd. 17.12.2019: Betrokkene heeft zich met geweld verzet tegen politiebevelen en ondermeer blauwe autolak in het aangezicht van een politieambtenaar gespoten. Hij stond bovendien de politie op te wachten al

zwaaiend met een klauwhamer, roepend dat hij hen ging "kapot maken". Tijdens de overbrenging naar het cellencomplex en in de cel uitte betrokkene herhaaldelijk mondelinge doodsb bedreigingen, onderstreept met een snijdend gebaar over de keel aan het adres van de aanwezige politieambtenaren. Tijdens de bijstand aan de ambulanciers schreeuwde betrokkene naar de politiemensen volgende bedreigingen: "Al duurt het jaren, ik weet jullie te vinden en uw familie ook. Ik maak jullie kapot. Ik heb al veel mensen gekocht in de kringwinkel, ...".

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, feiten waarvoor hij op 26.01.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

De vonnissen spreken voor zich: uit het vonnis dd. 26.01.2022 blijkt dat betrokkene zijn ex-echtgenote heeft belaagd – zelfs tot op het politiebureau – en haar huis is binnengedrongen, haar bij haar thuis de keel heeft dichtgeknepen, slagen heeft toegediend in het gezicht en aan haar oor heeft getrokken tot er een scheurtje ontstond en het oor begon te bloeden. Ook referentiepersoon, in casu zijn dochter, werd door betrokkene achternagezeten en bij de keel gegrepen, hij liet haar pas los – niet uit besef wat hij aan het doen was maar omdat hij zag dat de moeder van referentiepersoon haar telefoon nam.

Gelet op het ernstig en aanhoudend intra familiaal geweld van de betrokkene ten aanzien van zijn echtgenote en kind dient er echter besloten te worden dat hij misbruik maakte van zijn gezagspositie binnen het gezin en dat hij geen enkel respect blijkt te hebben voor het welzijn van zijn vrouw en de kinderen. Deze feiten wijzen bovendien op een weinig stabiele gezinssituatie. De geweldplegingen zijn des ter erger daar ze hebben plaatsgevonden in het bijzijn van zijn kinderen. Deze ervaringen kunnen de gezonde ontwikkeling van jonge kinderen negatief beïnvloeden. Het feit dat de betrokkene verschillende kinderen had, heeft hem niet aangezet tot een gedragswijziging, integendeel het evolueerde van kwaad naar erger. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. De betrokkene staat er blijkbaar niet bij stil dat hij door zijn gedrag het slechte voorbeeld geeft als vader. In plaats van zich te beheersen in conflictsituaties gebruikt hij geweld om zijn woorden kracht bij te zetten. Zijn kinderen 'leren' dat dit de manier is om te handelen wanneer men het oneens is met de partner. De betrokkene geeft zijn vaderrol dan ook een beschamende invulling. Deze feiten zijn bijzonder ernstig. Hij heeft duidelijk zijn driften niet onder controle waardoor hij de fysieke en psychische integriteit van zijn echtgenote en zijn kinderen schaadt. Partnergeweld is in onze hedendaagse samenleving ontoelaatbaar vermits ze een ernstige inbreuk betekent op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers. Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwesitie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, Scozzari en Giunta/Italië, § 221; EHRM 27 april 2000, L./Finland, § 101; EHRM 13 juni 1979, Marckx/België, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

Het moge duidelijk zijn dat betrokkene een zeer agressieve ingesteldheid blijkt te hebben, dit in combinatie met het compleet gebrek aan schuldinzicht en het gegeven dat betrokkene duidelijk niet voornemens is om het in de toekomst anders aan te pakken, maakt dat er wel degelijk een zeer ernstig en actueel gevaar van betrokkene uitgaat. Betrokkene blijkt geen lering te trekken uit de maatregelen die hem in het verleden reeds zijn opgelegd en de vele kansen die hem werden geboden; hij weigert bovendien alle medewerking voor gepaste hulp/begeleiding gelet hij zijn gedrag gerechtvaardigd vindt. Er worden trouwens heden geen stukken voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat betrokkene inmiddels toch nog iets ondernam om te werken aan zijn agressieproblematiek.

Betrokkene bevindt zich bovendien zoals reeds aangehaald in wettelijke staat van herhaling.

Betrokkene wordt reeds over een ruime periode gewezen op de ernst van de feiten waar hij zich telkenmale mee inlaat, er werd begeleiding en vorming aangeboden om iets aan zijn gedrag te veranderen. Desondanks

lijkt betrokkene tot op heden geen haar veranderd te zijn. Wegens het voortdurend karakter van betrokkenes gedrag, de aard van de feiten, de herhalingen over verscheidene jaren en het ontbreken van een daadwerkelijke wil zich te beteren, is het redelijk te oordelen dat de bedreiging voor de openbare orde op heden zeer actueel is.

Betrokkene blijkt zich hardleers op te stellen en blijft zijn gewelddadig gedrag verderzetten. Voormelde vonnissen zijn ronduit zorgwekkend, de combinatie met het gebrek aan schuldinzicht maakt dat zijn aanwezigheid in onze maatschappij nog veel gevaarlijker is. Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dan ook dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Op 13.03.2023 werd dan ook een einde gesteld aan het verblijf van betrokkene, hem ter kennis gebracht op 14.03.2023. Vandaar dat overeenkomstig art. 44bis van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene kan beëindigd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang. Huidige situatie heeft betrokkene immers louter en alleen te wijten aan zijn eigen gedragingen door de jaren heen. Om rechtmatig een einde te stellen aan betrokkenes verblijf dient conform art. 44bis §4 van de wet van 15.12.1980 rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf in het rijk, betrokkenes leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Artikel 74/13

De betrokkene werd op 21.08.2025 gesproken door de terugkeerbegeleider en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" sedert zijn geboorte in het Rijk te verblijven omdat zijn grootouders naar hier verhuisd om in de mijn te komen werken. Voorts verklaarde hij niet meer in het bezit te zijn van enig identiteitsdocument, gezien zijn beëindiging van zijn verblijf in 2023. Hij verklaarde verder nog dat zijn ganse familie waaronder zijn ouders, broers, zussen en kinderen in het Rijk verblijven. Zijn ganse familie is dan ook houder van de Belgische nationaliteit. Hij wenst niet terug te keren naar Turkije omdat hij daar niets of niemand heeft en omdat hij er geen leven kan opbouwen zonder zijn familie en kinderen.

Omtrent zijn familiale situatie dient verwezen te worden naar de beslissing die een einde stelde aan zijn recht op verblijf, hem betekend op 14.03.2023. Hierin werd onder meer geconstateerd dat het gezinsleven voor betrokkene kennelijk een dusdanige bron van ergernis vormt dat er telkenmale geweld aan te pas komt. De gezinshereniging van weleer bleek dan ook duidelijk achterhaald. Uit de bezoekerslijst in betrokkenes dossier kan niet blijken dat één van zijn kinderen of zijn ex-partner hem nog heeft bezocht sinds 2016 waardoor er geconcludeerd kan worden dat betrokkene geen contacten meer onderhoudt met zijn gezin- of zij niet met hem – wat ook niet verwonderlijk zou zijn gelet op zijn herhaaldelijke fysieke agressieaanvallen ten aanzien van zijn kinderen en hun moeder.

Het gegeven dat betrokkene ook heel wat familieleden in België wonen heeft, heeft hem al die tijd geenszins weerhouden om telkens opnieuw er bewust voor te kiezen het criminele pad te bewandelen. De laatste feiten dateren van ruim na de geboorte van zijn jongste kindje. Zijn vader D., F. (RR: [...]) en moeder D., E. (RR: [...]) hebben, net zoals betrokkenes broers en zussen D. H. (RR: [...]), D. Y. (RR: [...]) en D. A. (RR: [...]) allen de Belgische nationaliteit sinds 2004 of eerder en wonen eveneens in België. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt niet of en in welke mate hij de afgelopen jaren contact of enige andere band onderhield met zijn in het Rijk verblijvende familie.

Betrokkene heeft zich over een lange periode toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren, en geeft blijk van dat ook niet eens na te willen streven. Dit wordt, naast het beladen strafblad, eens te meer bevestigd door zijn houden ten aanzien van het geweld dat hij pleegde, meer bepaald dat hij dit geheel gerechtvaardigd vindt, en de feiten die hij pleegde tegenover de politie. Betrokkene is in België geboren en verhuisde vervolgens in 1986 voor enkele jaren terug naar Turkije. In 1992 kwam betrokkene met zijn ouderlijke gezin terug naar België. Sinds zijn terugkomst is betrokkenes verblijf alhier evenwel evenmin ononderbroken: betrokkene is afgevoerd geweest van 12.06.2012 tot 16.12.2014, waar betrokkene toen verbleef is niet duidelijk. Betrokkene kreeg vervolgens opnieuw het verblijfsrecht in België in functie van zijn Belgische minderjarige kinderen. Betrokkene heeft dus een aanzienlijk deel van zijn leven in België gewoond, in nabijheid van zijn ouders, broers en zussen, en diens gezinnen. Het is dan ook des te schrijnender dat betrokkene, alhoewel hij grotendeels opgegroeid is in België en altijd omkaderd is geweest door zijn familie, hij toch aanhoudend de verkeerde weg is blijven kiezen. Gelet betrokkene in België geboren is, zou het aannemelijk zijn dat hij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. De duur van betrokkenes verblijf is echter uiteraard slechts relevant voor zover er een integratie in onze maatschappij van uit gaat, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn. Uit het dossier blijkt dat betrokkene reeds allerhande kansen aangeboden werd om zich te herpakken: zowel op justitieel vlak (strafuitvoeringen via elektronisch toezicht, probatie...), vanuit de bestaande hulpverleningsinstanties, als van DVZ uit (uiteindelijk opnieuw

toekenning verblijfsrecht naar aanleiding van zijn verblijfsaanvraag in 2014), maar dit alles bleek telkenmale niet te mogen baten. Het risico op recidive is groot gelet op betrokkene lange criminele parcours, de agressieproblematiek en zijn houding ten aanzien van gezaghouders en hulpverleners. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden wél een nieuwe weg zou zijn ingeslagen en dus geen actuele, werkelijke en ernstige bedreiging meer zou vormen. De familiale situatie is in elk geval reeds in jaren niet gewijzigd: betrokkene heeft meermaals criminele feiten gepleegd, ook ten tijde van en na de geboorte van zijn vier kinderen. Meer nog, zijn kinderen werden eveneens slachtoffer van betrokkene agressie. In die zin is het redelijk te stellen dat zijn gezinssituatie geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. Verder werd bijvoorbeeld ook niets voorgelegd waaruit blijkt dat hij reeds stappen heeft ondernomen om zijn agressieproblematiek aan te pakken. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Deze onwil tot enige sociale en culturele integratie van betrokkene blijkt temeer uit het feit dat er herhaaldelijke inbreuken werden vastgesteld met betrekking tot gelijkaardige feiten waarbij hij geen oog heeft voor de ander. Het herhalen van deze feiten, en dit over een erg ruime periode, getuigt ervan dat betrokkene moedwillig de wettelijke bepalingen in België met de voeten treedt en geen greintje respect heeft voor zijn gewezen vrouw en hun kinderen. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het behoud van regulier verblijfsrecht. Indien betrokkene zijn gezinsleven niet belangrijk genoeg acht, kan bezwaarlijk van de Belgische staat verwacht worden dat mijnheer zijn gezinsleven als belangrijker wordt ingeschat dan zijn inbreuken op de openbare orde en het gevaar dat van hem uitgaat. Dat is een verantwoordelijkheid die in beide richtingen dient te worden genomen. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat aan betrokkene niet voldoende kansen zouden gegeven zijn vanuit de Belgische maatschappij. Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het staat betrokkene vrij, voor zover hij zijn vaderschap toch nog zou willen opnemen en zijn kinderen hier nog voor zouden openstaan, op een verantwoordelijke manier, via moderne communicatiemiddelen op afstand contact te houden met zijn kinderen en/of afspraken met de moeder van de kinderen te maken (al dan niet via de rechtbank) om hen vanuit het buitenland bij gelegenheid te ontmoeten, alsook financieel bij te dragen in hun onkosten. Betrokkene woonde reeds langer niet meer bij hen in en werd op 30.07.2022 van zijn vrijheid beroofd. Hij is sindsdien ononderbroken gedetineerd. De kinderen zijn bij de moeder gevestigd. Een vestiging van betrokkene in het buitenland doet dus mits voldoende inspanningen van betrokkene geen afbreuk aan het belang van de kinderen, wel integendeel gezien de voorgeschiedenis.

Betrokkene is heden 45 jaar, hetgeen niet bijzonder jong of heel oud is. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. Er zijn in elk geval geen tegenindicaties met betrekking tot zijn leeftijd voor het nemen van huidige beslissing. Uit het dossier blijkt dat betrokkene op 25-jarige leeftijd beginnen werken is in België, hij is in 2018 arbeidsongeschikt geworden en is sinds 2019 invalide verklaard. Zijn tewerkstellingen getuigen in de periode van arbeidsgeschiktheid in elk geval ook geenszins van een doorgedreven integratie. In hoeverre betrokkene recht heeft op een invaliditeitsuitkering is niet duidelijk. Zelf stelt hij een uitkering te ontvangen van het OCMW (cfr. interview dd. 11.08.2022). In elk geval kan geen economische integratie blijken uit betrokkene dossier die huidige beslissing zou kunnen verhinderen.

Ook voor wat betreft zijn gezondheidstoestand kan niet blijken dat er elementen zouden bestaan die huidige beslissing zouden kunnen ombuigen. Zoals aangehaald is betrokkene invalide verklaard, echter heeft DVZ geen zicht op de problematiek die aan de basis daarvan lag en in hoeverre betrokkene daadwerkelijk in het dagelijkse leven hinder ondervindt in zijn functioneren. Hieromtrent legt hij evenmin iets voor. Bovendien verklaarde hij op 21.08.2025 in goede gezondheid te verkeren.

Voor wat betrokkene zijn verbondheid met België en Turkije betreft: de banden met België kunnen geenszins opwegen tegenover de bindingen die betrokkene ongetwijfeld (ook) nog voelt voor het land waar hij de nationaliteit van draagt. Het is redelijk te veronderstellen dat betrokkene de Turkse taal nog machtig is of dat die mits enige moeite terug kan opgefrist worden. Betrokkene heeft hij immers met zijn ouderlijke gezin van 1986 tot 1992, van zijn 5 tot zijn 12 jaar dus, in Turkije gewoond. Verder werd betrokkene in 2016 nog bijgestaan door een Turkse tolk (cfr. vonnis dd. 08.06.2016), meer dan 20 jaar na zijn terugkomst uit Turkije dus.

Het is dus niet onredelijk te stellen dat betrokkene met zijn familie en ex-echtgenote die allen van Turkse origine zijn, in het Turks communiceert/communiceerde waardoor hij de taal machtig bleef. Mogelijks zijn de vrienden of kennissen die betrokkene eventueel opbouwde in het Rijk ook van Turkse origine die de voeling met de cultuur van ginds en taal ook actueel heeft gehouden. Bovendien heeft betrokkene in de periode van 12.06.2012 tot 16.12.2014 elders verbleven (cfr. schrapping in het Rijksregister), mogelijks verbleef hij in die periode in Turkije. Tot slot blijkt dat betrokkene zijn ouders op regelmatige basis naar Turkije terugreizen en er langere tijd verblijven (cfr. uittreksels Rijksregister van de ouders in het dossier). Niets sluit dus uit dat betrokkene aldaar nog familieleden en vrienden of kennissen wonen heeft die hem kunnen opvangen en helpen om aldaar met een schone lei opnieuw te starten, of dat hij hulp kan krijgen van zijn ouders bij zijn

integratie aldaar en kan terugvallen op het hun netwerk. In België heeft betrokkene in elk geval geen netwerk, dat blijkt uit wat de advocate van betrokkene verklaarde alsook uit wat betrokkene zelf tijdens zijn detentie heeft meegegeven aan de gevangenis. Betrokkene blijkt bovendien een terugkeer naar Turkije zelf te overwegen (cfr. interview dd. 15.12.2022), hetgeen bevestigt dat hij inderdaad nog voldoende verbondheid voelt met Turkije. Een nieuwe start kan voor betrokkene misschien net een opportuniteit betekenen.

Hoe het ook moge zijn, het is redelijk te stellen dat betrokkene voldoende kansen heeft gehad in het Rijk, en dat hij deze zelf heeft verbod, waardoor heden het familiale en persoonlijke belang van betrokkene dan ook ondergeschikt geacht wordt aan de vrijwaring van de openbare orde.

Het administratief dossier bevat verder ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds zijn geboorte in België te verblijven. Betrokkene genoot van een verblijfsrecht in het Rijk maar dit werd op 13.03.2023 beëindigd wegens het herhaaldelijk plegen van feiten van openbare orde. Betrokkene blijkt niet bereid om terug te keren naar zijn land van herkomst, waardoor er een reëel risico op onderduiken bestaat.

- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.*

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/ de schuldige doen geloven dat hij gewapend is, feiten waarvoor hij op 10.07.2002 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel 5 jaar voor 18 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling), feiten waarvoor hij op 09.02.2005 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een geldboete.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling), feiten waarvoor hij op 26.04.2006 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een werkstraf van 90 uren.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vereniging van misdadigers, opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling), opzettelijk slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige, feiten waarvoor hij op 10.01.2007 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling), feiten waarvoor hij op 08.06.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan weerspanning, bedreigingen door gebaren of zinnebeelden, feiten waarvoor hij op 17.12.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, feiten waarvoor hij op 05.08.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt (herroeping uitstel) tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden met probatie uitstel 3 jaar voor 9 maanden.

Betrokkene deinst er niet voor terug om de fysieke integriteit te schaden, niet die van zijn gewezen echtgenote en bloedeigen kinderen, noch die van gezaghouders. Dit komt ook duidelijk naar voor in het vonnis dd. 17.12.2019: Betrokkene heeft zich met geweld verzet tegen politiebevelen en ondermeer blauwe autolak in het aangezicht van een politieambtenaar gespoten. Hij stond bovendien de politie op te wachten al zwaaiend met een klauwhamer, roepend dat hij hen ging "kapot maken". Tijdens de overbrenging naar het cellencomplex en in de cel uitte betrokkene herhaaldelijk mondelinge doodsb bedreigingen, onderstreept met een snijdend gebaar over de keel aan het adres van de aanwezige politieambtenaren. Tijdens de bijstand aan de ambulanciers schreeuwde betrokkene naar de politiemensen volgende bedreigingen: "Al duurt het jaren, ik weet jullie te vinden en uw familie ook. Ik maak jullie kapot. Ik heb al veel messen gekocht in de kringwinkel, ...".

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, feiten waarvoor hij op 26.01.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

De vonnissen spreken voor zich: uit het vonnis dd. 26.01.2022 blijkt dat betrokkene zijn ex-echtgenote heeft belaagd – zelfs tot op het politiebureau – en haar huis is binnengedrongen, haar bij haar thuis de keel heeft dichtgeknepen, slagen heeft toegediend in het gezicht en aan haar oor heeft getrokken tot er een scheurtje ontstond en het oor begon te bloeden. Ook referentiepersoon, in casu zijn dochter, werd door betrokkene achternagezeten en bij de keel gegrepen, hij liet haar pas los – niet uit besef wat hij aan het doen was maar omdat hij zag dat de moeder van referentiepersoon haar telefoon nam.

Gelet op het ernstig en aanhoudend intra familiaal geweld van de betrokkene ten aanzien van zijn echtgenote en kind dient er echter besloten te worden dat hij misbruik maakte van zijn gezagspositie binnen het gezin en dat hij geen enkel respect blijkt te hebben voor het welzijn van zijn vrouw en de kinderen. Deze feiten wijzen bovendien op een weinig stabiele gezinssituatie. De geweldplegingen zijn des ter erger daar ze hebben plaatsgevonden in het bijzijn van zijn kinderen. Deze ervaringen kunnen de gezonde ontwikkeling van jonge kinderen negatief beïnvloeden. Het feit dat de betrokkene verschillende kinderen had, heeft hem niet aangezet tot een gedragswijziging, integendeel het evolueerde van kwaad naar erger. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. De betrokkene staat er blijkbaar niet bij stil dat hij door zijn gedrag het slechte voorbeeld geeft als vader. In plaats van zich te beheersen in conflictsituaties gebruikt hij geweld om zijn woorden kracht bij te zetten. Zijn kinderen 'leren' dat dit de manier is om te handelen wanneer men het oneens is met de partner. De betrokkene geeft zijn vaderrol dan ook een beschamende invulling. Deze feiten zijn bijzonder ernstig. Hij heeft duidelijk zijn driften niet onder controle waardoor hij de fysieke en psychische integriteit van zijn echtgenote en zijn kinderen schaadt. Partnergeweld is in onze hedendaagse samenleving ontoelaatbaar vermits ze een ernstige inbreuk betekent op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers. Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwesitie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, Scozzari en Giunta/Italië, § 221; EHRM 27 april 2000, L./Finland, § 101; EHRM 13 juni 1979, Marckx/België, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlan/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

Het moge duidelijk zijn dat betrokkene een zeer agressieve ingesteldheid blijkt te hebben, dit in combinatie met het compleet gebrek aan schuldinzicht en het gegeven dat betrokkene duidelijk niet voornemens is om het in de toekomst anders aan te pakken, maakt dat er wel degelijk een zeer ernstig en actueel gevaar van betrokkene uitgaat. Betrokkene blijkt geen lering te trekken uit de maatregelen die hem in het verleden reeds zijn opgelegd en de vele kansen die hem werden geboden; hij weigert bovendien alle medewerking voor gepaste hulp/begeleiding gelet hij zijn gedrag gerechtvaardigd vindt. Er worden trouwens heden geen stukken voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat betrokkene inmiddels toch nog iets ondernam om te werken aan zijn agressieproblematiek.

Betrokkene bevindt zich bovendien zoals reeds aangehaald in wettelijke staat van herhaling.

Betrokkene wordt reeds over een ruime periode gewezen op de ernst van de feiten waar hij zich telkenmale mee inlaat, er werd begeleiding en vorming aangeboden om iets aan zijn gedrag te veranderen. Desondanks lijkt betrokkene tot op heden geen haar veranderd te zijn. Wegens het voortdurend karakter van betrokkenes gedrag, de aard van de feiten, de herhalingen over verscheidene jaren en het ontbreken van een daadwerkelijke wil zich te beteren, is het redelijk te oordelen dat de bedreiging voor de openbare orde op heden zeer actueel is.

Betrokkene blijkt zich hardleers op te stellen en blijft zijn gewelddadig gedrag verderzetten. Voormelde vonnissen zijn ronduit zorgwekkend, de combinatie met het gebrek aan schuldinzicht maakt dat zijn

aanwezigheid in onze maatschappij nog veel gevaarlijker is. Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dan ook dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Op 13.03.2023 werd dan ook een einde gesteld aan het verblijf van betrokkene, hem ter kennis gebracht op 14.03.2023. Vandaar dat overeenkomstig art. 44bis van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene kan beëindigd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang. Huidige situatie heeft betrokkene immers louter en alleen te wijten aan zijn eigen gedragingen door de jaren heen. Om rechtmatig een einde te stellen aan betrokkenes verblijf dient conform art. 44bis §4 van de wet van 15.12.1980 rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf in het rijk, betrokkenes leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

Het administratief dossier bevat verder ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM (zie motivatie hierboven).

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds zijn geboorte in België te verblijven. Betrokkene genoot van een verblijfsrecht in het Rijk maar dit werd op 13.03.2023 beëindigd wegens het herhaaldelijk plegen van feiten van openbare orde. Betrokkene blijkt niet bereid om terug te keren naar zijn land van herkomst, waardoor er een reëel risico op onderduiken bestaat.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/ de schuldige doen geloven dat hij gewapend is, feiten waarvoor

hij op 10.07.2002 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel 5 jaar voor 18 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling), feiten waarvoor hij op 09.02.2005 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een geldboete.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling), feiten waarvoor hij op 26.04.2006 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een werkstraf van 90 uren.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vereniging van misdadigers, opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling), opzettelijk slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige, feiten waarvoor hij op 10.01.2007 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling), feiten waarvoor hij op 08.06.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan weerspanning, bedreigingen door gebaren of zinnebeelden, feiten waarvoor hij op 17.12.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, feiten waarvoor hij op 05.08.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt (herroeping uitstel) tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden met probatie uitstel 3 jaar voor 9 maanden.

Betrokkene deinst er niet voor terug om de fysieke integriteit te schaden, niet die van zijn gewezen echtgenote en bloedeigen kinderen, noch die van gezaghouders. Dit komt ook duidelijk naar voren in het vonnis dd. 17.12.2019: Betrokkene heeft zich met geweld verzet tegen politiebevelen en ondermeer blauwe autolak in het aangezicht van een politieambtenaar gespoten. Hij stond bovendien de politie op te wachten al zwaaiend met een klauwhamer, roepend dat hij hen ging "kapot maken".

Tijdens de overbrenging naar het cellencomplex en in de cel uitte betrokkene herhaaldelijk mondelinge doodsb bedreigingen, onderstreept met een snijdend gebaar over de keel aan het adres van de aanwezige politieambtenaren. Tijdens de bijstand aan de ambulanciers schreeuwde betrokkene naar de politiemensen volgende bedreigingen: "Al duurt het jaren, ik weet jullie te vinden en uw familie ook. Ik maak jullie kapot. Ik heb al veel mensen gekocht in de kringwinkel, ...".

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, feiten waarvoor hij op 26.01.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

De vonnissen spreken voor zich: uit het vonnis dd. 26.01.2022 blijkt dat betrokkene zijn ex-echtgenote heeft belaagd – zelfs tot op het politiebureau – en haar huis is binnengedrongen, haar bij haar thuis de keel heeft dichtgeknepen, slagen heeft toegediend in het gezicht en aan haar oor heeft getrokken tot er een scheurtje ontstond en het oor begon te bloeden. Ook referentiepersoon, in casu zijn dochter, werd door betrokkene achternagezeten en bij de keel gegrepen, hij liet haar pas los – niet uit besef wat hij aan het doen was maar omdat hij zag dat de moeder van referentiepersoon haar telefoon nam.

Gelet op het ernstig en aanhoudend intra familiaal geweld van de betrokkene ten aanzien van zijn echtgenote en kind dient er echter besloten te worden dat hij misbruik maakte van zijn gezagspositie binnen het gezin en dat hij geen enkel respect blijkt te hebben voor het welzijn van zijn vrouw en de kinderen. Deze feiten wijzen bovendien op een weinig stabiele gezinssituatie. De geweldplegingen zijn des ter erger daar ze hebben plaatsgevonden in het bijzijn van zijn kinderen. Deze ervaringen kunnen de gezonde ontwikkeling van jonge kinderen negatief beïnvloeden. Het feit dat de betrokkene verschillende kinderen had, heeft hem niet aangezet tot een gedragswijziging, integendeel het evolueerde van kwaad naar erger. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. De betrokkene staat er blijkbaar niet bij stil dat hij door zijn gedrag het slechte voorbeeld geeft als vader. In plaats van zich te beheersen in conflictsituaties gebruikt hij geweld om zijn woorden kracht bij te zetten. Zijn kinderen 'leren' dat dit de manier is om te handelen wanneer men het oneens is met de partner. De betrokkene geeft zijn vaderrol dan ook een beschamende invulling. Deze feiten zijn bijzonder ernstig. Hij heeft duidelijk zijn driften niet onder controle waardoor hij de fysieke en psychische integriteit van zijn echtgenote en zijn kinderen schaadt. Partnergeweld is in onze hedendaagse samenleving ontoelaatbaar vermits ze een ernstige inbreuk betekent op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers. Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, Scozzari en Giunta/Italië, § 221; EHRM 27 april 2000, L./Finland, § 101; EHRM 13 juni 1979, Marckx/België, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Uit de rechtspraak van het Europees Hof

voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

Het moge duidelijk zijn dat betrokkene een zeer agressieve ingesteldheid blijkt te hebben, dit in combinatie met het compleet gebrek aan schuldinzicht en het gegeven dat betrokkene duidelijk niet voornemens is om het in de toekomst anders aan te pakken, maakt dat er wel degelijk een zeer ernstig en actueel gevaar van betrokkene uitgaat. Betrokkene blijkt geen lering te trekken uit de maatregelen die hem in het verleden reeds zijn opgelegd en de vele kansen die hem werden geboden; hij weigert bovendien alle medewerking voor gepaste hulp/begeleiding gelet hij zijn gedrag gerechtvaardigd vindt. Er worden trouwens heden geen stukken voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat betrokkene inmiddels toch nog iets ondernam om te werken aan zijn agressieproblematiek.

Betrokkene bevindt zich bovendien zoals reeds aangehaald in wettelijke staat van herhaling.

Betrokkene wordt reeds over een ruime periode gewezen op de ernst van de feiten waar hij zich telkenmale mee inlaat, er werd begeleiding en vorming aangeboden om iets aan zijn gedrag te veranderen. Desondanks lijkt betrokkene tot op heden geen haar veranderd te zijn. Wegens het voortdurend karakter van betrokkenes gedrag, de aard van de feiten, de herhalingen over verscheidene jaren en het ontbreken van een daadwerkelijke wil zich te beteren, is het redelijk te oordelen dat de bedreiging voor de openbare orde op heden zeer actueel is.

Betrokkene blijkt zich hardleers op te stellen en blijft zijn gewelddadig gedrag verderzetten. Voormelde vonnissen zijn ronduit zorgwekkend, de combinatie met het gebrek aan schuldinzicht maakt dat zijn aanwezigheid in onze maatschappij nog veel gevaarlijker is. Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dan ook dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Op 13.03.2023 werd dan ook een einde gesteld aan het verblijf van betrokkene, hem ter kennis gebracht op 14.03.2023. Vandaar dat overeenkomstig art. 44bis van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene kan beëindigd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang. Huidige situatie heeft betrokkene immers louter en alleen te wijten aan zijn eigen gedragingen door de jaren heen. Om rechtmatig een einde te stellen aan betrokkenes verblijf dient conform art. 44bis §4 van de wet van 15.12.1980 rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf in het rijk, betrokkenes leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet hij worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Turkije.

De administratieve beslissing tot vasthouding in toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt uitvoerbaar op het ogenblik dat het directoraatgeneraal Penitentiaire inrichtingen betrokkene ter beschikking stelt van de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op de verwijdering of de overbrenging naar een gesloten centrum.”

1.5. Op dezelfde datum werd aan verzoeker een inreisverbod van acht jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam : D.

voornaam : Y.

geboortedatum :[...]12.1977

geboorteplaats : Heusden-Zolder

nationaliteit : Turkije

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 02.09.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/ de schuldige doen geloven dat hij gewapend is, feiten waarvoor hij op 10.07.2002 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel 5 jaar voor 18 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling), feiten waarvoor hij op 09.02.2005 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een geldboete.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling), feiten waarvoor hij op 26.04.2006 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een werkstraf van 90 uren.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vereniging van misdadigers, opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling), opzettelijk slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige, feiten waarvoor hij op 10.01.2007 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen , tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling), feiten waarvoor hij op 08.06.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan weerspanning, bedreigingen door gebaren of zinnebeelden, feiten waarvoor hij op 17.12.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, feiten waarvoor hij op 05.08.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt (herroeping uitstel) tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden met probatie uitstel 3 jaar voor 9 maanden.

Betrokkene deinst er niet voor terug om de fysieke integriteit te schaden, niet die van zijn gewezen echtgenote en bloedeigen kinderen, noch die van gezaghouders. Dit komt ook duidelijk naar voor in het

vonnis dd. 17.12.2019: Betrokkene heeft zich met geweld verzet tegen politiebevelen en ondermeer blauwe autolak in het aangezicht van een politieambtenaar gespoten. Hij stond bovendien de politie op te wachten al zwaaiend met een klauwhamer, roepend dat hij hen ging "kapot maken". Tijdens de overbrenging naar het cellencomplex en in de cel uitte betrokkene herhaaldelijk mondelinge doodsb bedreigingen, onderstreept met een snijdend gebaar over de keel aan het adres van de aanwezige politieambtenaren. Tijdens de bijstand aan de ambulanciers schreeuwde betrokkene naar de politiemensen volgende bedreigingen: "Al duurt het jaren, ik weet jullie te vinden en uw familie ook. Ik maak jullie kapot. Ik heb al veel mensen gekocht in de kringwinkel, ...".

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, feiten waarvoor hij op 26.01.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

De vonnissen spreken voor zich: uit het vonnis dd. 26.01.2022 blijkt dat betrokkene zijn ex-echtgenote heeft belaagd – zelfs tot op het politiebureau – en haar huis is binnengedrongen, haar bij haar thuis de keel heeft dichtgeknepen, slagen heeft toegediend in het gezicht en aan haar oor heeft getrokken tot er een scheurtje ontstond en het oor begon te bloeden.

Ook referentiepersoon, in casu zijn dochter, werd door betrokkene achternagezeten en bij de keel gegrepen, hij liet haar pas los – niet uit besef wat hij aan het doen was maar omdat hij zag dat de moeder van referentiepersoon haar telefoon nam.

Gelet op het ernstig en aanhoudend intra familiaal geweld van de betrokkene ten aanzien van zijn echtgenote en kind dient er echter besloten te worden dat hij misbruik maakte van zijn gezagspositie binnen het gezin en dat hij geen enkel respect blijkt te hebben voor het welzijn van zijn vrouw en de kinderen. Deze feiten wijzen bovendien op een weinig stabiele gezinssituatie.

De geweldplegingen zijn des ter erger daar ze hebben plaatsgevonden in het bijzijn van zijn kinderen. Deze ervaringen kunnen de gezonde ontwikkeling van jonge kinderen negatief beïnvloeden. Het feit dat de betrokkene verschillende kinderen had, heeft hem niet aangezet tot een gedragswijziging, integendeel het evolueerde van kwaad naar erger. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. De betrokkene staat er blijkbaar niet bij stil dat hij door zijn gedrag het slechte voorbeeld geeft als vader. In plaats van zich te beheersen in conflictsituaties gebruikt hij geweld om zijn woorden kracht bij te zetten. Zijn kinderen 'leren' dat dit de manier is om te handelen wanneer men het oneens is met de partner. De betrokkene geeft zijn vaderrol dan ook een beschamende invulling. Deze feiten zijn bijzonder ernstig. Hij heeft duidelijk zijn driften niet onder controle waardoor hij de fysieke en psychische integriteit van zijn echtgenote en zijn kinderen schaadt. Partnergeweld is in onze hedendaagse samenleving ontoelaatbaar vermits ze een ernstige inbreuk betekent op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers. Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwesitie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, Scozzari en Giunta/Italië, § 221; EHRM 27 april 2000, L./Finland, § 101; EHRM 13 juni 1979, Marckx/België, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

Het moge duidelijk zijn dat betrokkene een zeer agressieve ingesteldheid blijkt te hebben, dit in combinatie met het compleet gebrek aan schuldinzicht en het gegeven dat betrokkene duidelijk niet voornemens is om het in de toekomst anders aan te pakken, maakt dat er wel degelijk een zeer ernstig en actueel gevaar van betrokkene uitgaat. Betrokkene blijkt geen lering te trekken uit de maatregelen die hem in het verleden reeds zijn opgelegd en de vele kansen die hem werden geboden; hij weigert bovendien alle medewerking voor gepaste hulp/begeleiding gelet hij zijn gedrag gerechtvaardigd vindt. Er worden trouwens heden geen

stukken voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat betrokkene inmiddels toch nog iets ondernam om te werken aan zijn agressieproblematiek.

Betrokkene bevindt zich bovendien zoals reeds aangehaald in wettelijke staat van herhaling.

Betrokkene wordt reeds over een ruime periode gewezen op de ernst van de feiten waar hij zich telkenmale mee inlaat, er werd begeleiding en vorming aangeboden om iets aan zijn gedrag te veranderen. Desondanks lijkt betrokkene tot op heden geen haar veranderd te zijn. Wegens het voortdurend karakter van betrokkenes gedrag, de aard van de feiten, de herhalingen over verscheidene jaren en het ontbreken van een daadwerkelijke wil zich te beteren, is het redelijk te oordelen dat de bedreiging voor de openbare orde op heden zeer actueel is.

Betrokkene blijkt zich hardleers op te stellen en blijft zijn gewelddadig gedrag verderzetten. Voormelde vonnissen zijn ronduit zorgwekkend, de combinatie met het gebrek aan schuldinzicht maakt dat zijn aanwezigheid in onze maatschappij nog veel gevaarlijker is. Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dan ook dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Op 13.03.2023 werd dan ook een einde gesteld aan het verblijf van betrokkene, hem ter kennis gebracht op 14.03.2023. Vandaar dat overeenkomstig art. 44bis van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene kan beëindigd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang. Huidige situatie heeft betrokkene immers louter en alleen te wijten aan zijn eigen gedragingen door de jaren heen. Om rechtmatig een einde te stellen aan betrokkenes verblijf dient conform art. 44bis §4 van de wet van 15.12.1980 rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf in het rijk, betrokkenes leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene werd op 21.08.2025 gesproken door de terugkeerbegeleider en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" sedert zijn geboorte in het Rijk te verblijven omdat zijn grootouders naar hier verhuisd om in de mijn te komen werken.

Voorts verklaarde hij niet meer in het bezit te zijn van enig identiteitsdocument, gezien zijn beëindiging van zijn verblijf in 2023. Hij verklaarde verder nog dat zijn ganse familie waaronder zijn ouders, broers, zussen en kinderen in het Rijk verblijven. Zijn ganse familie is dan ook houder van de Belgische nationaliteit. Hij wenst niet terug te keren naar Turkije omdat hij daar niets of niemand heeft en omdat hij er geen leven kan opbouwen zonder zijn familie en kinderen.

Omtrent zijn familiale situatie dient verwezen te worden naar de beslissing die een einde stelde aan zijn recht op verblijf, hem betekend op 14.03.2023. Hierin werd onder meer geconstateerd dat het gezinsleven voor betrokkene kennelijk een dusdanige bron van ergernis vormt dat er telkenmale geweld aan te pas komt. De gezinshereniging van weleer bleek dan ook duidelijk achterhaald. Uit de bezoekerslijst in betrokkenes dossier kan niet blijken dat één van zijn kinderen of zijn ex-partner hem nog heeft bezocht sinds 2016 waardoor er geconcludeerd kan worden dat betrokkene geen contacten meer onderhoudt met zijn gezin- of zij niet met hem – wat ook niet verwonderlijk zou zijn gelet op zijn herhaaldelijke fysieke agressieaanvallen ten aanzien van zijn kinderen en hun moeder.

Het gegeven dat betrokkene ook heel wat familieleden in België wonen heeft, heeft hem al die tijd geenszins weerhouden om telkens opnieuw er bewust voor te kiezen het criminele pad te bewandelen. De laatste feiten dateren van ruim na de geboorte van zijn jongste kindje. Zijn vader D., F. (RR: [...]) moeder D., E. (RR: [...]) hebben, net zoals betrokkenes broers en zussen D. H. (RR: [...]), D. Y. (RR: [...]) en D. A. (RR: [...]) allen de Belgische nationaliteit sinds 2004 of eerder en wonen eveneens in België. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt niet of en in welke mate hij de afgelopen jaren contact of enige andere band onderhield met zijn in het Rijk verblijvende familie. Betrokkene heeft zich over een lange periode toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren, en geeft blijk van dat ook niet eens na te willen streven. Dit wordt, naast het beladen strafblad, eens te meer bevestigd door zijn houden ten aanzien van het geweld dat hij pleegde, meer bepaald dat hij dit geheel gerechtvaardigd vindt, en de feiten die hij pleegde tegenover de politie. Betrokkene is in België geboren en verhuisde vervolgens in 1986 voor enkele jaren terug naar Turkije. In 1992 kwam betrokkene met zijn ouderlijke gezin terug naar België. Sinds zijn terugkomst is betrokkenes verblijf alhier evenwel evenmin ononderbroken: betrokkene is afgevoerd geweest van 12.06.2012 tot 16.12.2014, waar betrokkene toen verbleef is niet duidelijk. Betrokkene kreeg vervolgens opnieuw het verblijfsrecht in België in functie van zijn Belgische minderjarige kinderen. Betrokkene heeft dus een aanzienlijk deel van zijn leven in België gewoond, in nabijheid van zijn ouders, broers en zussen, en diens gezinnen. Het is dan ook des te schrijnender dat betrokkene, alhoewel hij grotendeels opgegroeid is in België en altijd omkaderd is geweest door zijn familie, hij toch aanhoudend de verkeerde weg is blijven kiezen. Gelet betrokkene in België geboren is, zou het aannemelijk zijn dat hij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. De duur van betrokkenes verblijf is echter uiteraard slechts relevant voor zover er een integratie in onze maatschappij van uit gaat, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn. Uit het dossier blijkt dat betrokkene reeds allerhande kansen aangeboden werd om zich te herpakken: zowel op

justitieel vlak (strafuitvoeringen via elektronisch toezicht, probatie...), vanuit de bestaande hulpverleningsinstanties, als van DVZ uit (uiteindelijk opnieuw toekenning verblijfsrecht naar aanleiding van zijn verblijfsaanvraag in 2014), maar dit alles bleek telkenmale niet te mogen baten. Het risico op recidive is groot gelet op betrokkene lange criminele parcours, de agressieproblematiek en zijn houding ten aanzien van gezaghouders en hulpverleners. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden wél een nieuwe weg zou zijn ingeslagen en dus geen actuele, werkelijke en ernstige bedreiging meer zou vormen. De familiale situatie is in elk geval reeds in jaren niet gewijzigd: betrokkene heeft meermaals criminele feiten gepleegd, ook ten tijde van en na de geboorte van zijn vier kinderen. Meer nog, zijn kinderen werden eveneens slachtoffer van betrokkene agressie. In die zin is het redelijk te stellen dat zijn gezinssituatie geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. Verder werd bijvoorbeeld ook niets voorgelegd waaruit blijkt dat hij reeds stappen heeft ondernomen om zijn agressieproblematiek aan te pakken. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Deze onwil tot enige sociale en culturele integratie van betrokkene blijkt temeer uit het feit dat er herhaaldelijke inbreuken werden vastgesteld met betrekking tot gelijkaardige feiten waarbij hij geen oog heeft voor de ander. Het herhalen van deze feiten, en dit over een erg ruime periode, getuigt ervan dat betrokkene moedwillig de wettelijke bepalingen in België met de voeten treedt en geen greintje respect heeft voor zijn gewezen vrouw en hun kinderen. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het behoud van regulier verblijfsrecht. Indien betrokkene zijn gezinsleven niet belangrijk genoeg acht, kan bezwaarlijk van de Belgische staat verwacht worden dat mijnheer zijn gezinsleven als belangrijker wordt ingeschat dan zijn inbreuken op de openbare orde en het gevaar dat van hem uitgaat. Dat is een verantwoordelijkheid die in beide richtingen dient te worden genomen. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat aan betrokkene niet voldoende kansen zouden gegeven zijn vanuit de Belgische maatschappij. Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het staat betrokkene vrij, voor zover hij zijn vaderschap toch nog zou willen opnemen en zijn kinderen hier nog voor zouden openstaan, op een verantwoordelijke manier, via moderne communicatiemiddelen op afstand contact te houden met zijn kinderen en/of afspraken met de moeder van de kinderen te maken (al dan niet via de rechtbank) om hen vanuit het buitenland bij gelegenheid te ontmoeten, alsook financieel bij te dragen in hun onkosten. Betrokkene woonde reeds langer niet meer bij hen in en werd op 30.07.2022 van zijn vrijheid beroofd. Hij is sindsdien ononderbroken gedetineerd. De kinderen zijn bij de moeder gevestigd. Een vestiging van betrokkene in het buitenland doet dus mits voldoende inspanningen van betrokkene geen afbreuk aan het belang van de kinderen, wel integendeel gezien de voorgeschiedenis.

Betrokkene is heden 45 jaar, hetgeen niet bijzonder jong of heel oud is. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. Er zijn in elk geval geen tegenindicaties met betrekking tot zijn leeftijd voor het nemen van huidige beslissing. Uit het dossier blijkt dat betrokkene op 25-jarige leeftijd beginnen werken is in België, hij is in 2018 arbeidsongeschikt geworden en is sinds 2019 invalide verklaard. Zijn tewerkstellingen getuigen in de periode van arbeidsgeschiktheid in elk geval ook geenszins van een doorgedreven integratie. In hoeverre betrokkene recht heeft op een invaliditeitsuitkering is niet duidelijk. Zelf stelt hij een uitkering te ontvangen van het OCMW (cfr. interview dd. 11.08.2022). In elk geval kan geen economische integratie blijken uit betrokkene dossier die huidige beslissing zou kunnen verhinderen. Ook voor wat betreft zijn gezondheidstoestand kan niet blijken dat er elementen zouden bestaan die huidige beslissing zouden kunnen ombuigen. Zoals aangehaald is betrokkene invalide verklaard, echter heeft DVZ geen zicht op de problematiek die aan de basis daarvan lag en in hoeverre betrokkene daadwerkelijk in het dagelijkse leven hinder ondervindt in zijn functioneren. Hieromtrent legt hij evenmin iets voor. Bovendien verklaarde hij op 21.08.2025 in goede gezondheid te verkeren.

Voor wat betrokkene zijn verbondheid met België en Turkije betreft: de banden met België kunnen geenszins opwegen tegenover de bindingen die betrokkene ongetwijfeld (ook) nog voelt voor het land waar hij de nationaliteit van draagt. Het is redelijk te veronderstellen dat betrokkene de Turkse taal nog machtig is of dat die mits enige moeite terug kan opgefrist worden. Betrokkene heeft hij immers met zijn ouderlijke gezin van 1986 tot 1992, van zijn 5 tot zijn 12 jaar dus, in Turkije gewoond. Verder werd betrokkene in 2016 nog bijgestaan door een Turkse tolk (cfr. vonnis dd. 08.06.2016), meer dan 20 jaar na zijn terugkomst uit Turkije dus.

Het is dus niet onredelijk te stellen dat betrokkene met zijn familie en ex-echtgenote die allen van Turkse origine zijn, in het Turks communiceert/communiceerde waardoor hij de taal machtig bleef. Mogelijks zijn de vrienden of kennissen die betrokkene eventueel opbouwde in het Rijk ook van Turkse origine die de voeling met de cultuur van ginds en taal ook actueel heeft gehouden. Bovendien heeft betrokkene in de periode van 12.06.2012 tot 16.12.2014 elders verbleven (cfr. schrapping in het Rijksregister), mogelijks verbleef hij in die periode in Turkije. Tot slot blijkt dat betrokkene zijn ouders op regelmatige basis naar Turkije terugreizen en er langere tijd verblijven (cfr. uittreksels Rijksregister van de ouders in het dossier). Niets sluit dus uit dat

betrokkene aldaar nog familieleden en vrienden of kennissen wonen heeft die hem kunnen opvangen en helpen om aldaar met een schone lei opnieuw te starten, of dat hij hulp kan krijgen van zijn ouders bij zijn integratie aldaar en kan terugvallen op het hun netwerk. In België heeft betrokkene in elk geval geen netwerk, dat blijkt uit wat de advocate van betrokkene verklaarde alsook uit wat betrokkene zelf tijdens zijn detentie heeft meegegeven aan de gevangenis. Betrokkene blijkt bovendien een terugkeer naar Turkije zelf te overwegen (cfr. interview dd. 15.12.2022), hetgeen bevestigt dat hij inderdaad nog voldoende verbondheid voelt met Turkije. Een nieuwe start kan voor betrokkene misschien net een opportuniteit betekenen.

Hoe het ook moge zijn, het is redelijk te stellen dat betrokkene voldoende kansen heeft gehad in het Rijk, en dat hij deze zelf heeft verbod, waardoor heden het familiale en persoonlijke belang van betrokkene dan ook ondergeschikt geacht wordt aan de vrijwaring van de openbare orde.

Het administratief dossier bevat verder ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

i)

Het middel tot nietigverklaring van voormelde beslissing is gebaseerd op een schending van de artikel 3 jo. artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing niet gesteund is op motieven die afdoende zijn en zowel in feite als in rechte correct zijn.

Terwijl artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 vereist dat de bestuurshandelingenuitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en artikel 3 hieraan toevoegt dat deze motivering de juridische feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de grondslag van deze beslissing ligt en die afdoende moet zijn. De materiële motiveringsverplichting, vervat in voormelde artikelen, werd aldus geschonden.

Een bestuurshandeling met individuele draagwijdte zoals in casu moet immers steunen op objectief aanvaardbare motieven, waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

In casu miskent verweerster dit.

ii)

De beslissing van verweerster miskent tevens art. 8 §1 en § 2 EVRM, het recht op privé- en familieleven.

De beslissing van 2.9.2025 dient dan ook nietig verklaard te worden overeenkomstig art. 39/2, § 2 Vreemdelingenwet.

iii)

De beslissing miskent tevens art. 74/13 van de Vreemdelingenwet en houdt onvoldoende rekening met het hoger belang van het kind en het recht op gezinsleven.

iv)

Verzoeker is geboren te Heusden-Zolder in België en heeft de Turkse nationaliteit.

Verzoeker spreekt perfect Nederlands.

Zijn grootouders zijn jaren geleden vanuit Turkije geëmigreerd om zich te vestigen in België om in de mijnen te komen werken.

De ouders van verzoeker zijn in België geboren, net als verzoeker en zijn broers en zussen.

De ganse familie van verzoeker woont aldus in België.

De ex-echtgenote en ook de kinderen van verzoeker zijn allen in België geboren en verblijven in België. Zijn ganse familie is houder van de Belgische nationaliteit.

Verzoeker heeft geen belangen in Turkije, hij heeft dit overigens nooit gehad.

Verzoeker heeft totaal geen bindingen met Turkije.

Voor verzoeker is België zijn thuisland of zijn land van oorsprong.

Verzoeker is beginnen werken op zijn 25-jarige leeftijd tot aan 2018 het jaar waarin hij ziek is geworden. In 2018 is hij arbeidsongeschikt bevonden en in 2019 invalide verklaard.

Verzoeker heeft heel zijn leven in België gewoond, met uitzondering van zijn 5 jaar tot zijn 12 jaar wanneer hij met zijn ouders een paar jaar in Turkije heeft gewoond als klein kind.

Heel zijn leven als adolescent en volwassene heeft hij in België gewoond, gewerkt en een sociaal leven uitgebouwd.

Verzoeker onderhoudt wel degelijk regelmatig contacten met zijn familie en kinderen.

Wekelijks belt hij met zijn ouders en kinderen vanuit de gevangenis.

Verweerster heeft ten onrechte geen rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker conform art. 8 EVRM.

Verweerster voert onvoldoende onderzoek naar de persoonlijke situatie van verzoeker.

Er werd geen rekening gehouden met wat de impact zou zijn van een verwijdering naar Turkije voor verzoeker en diens minderjarig kind.

De beslissing maakt aldus wel degelijk een schending uit van art. 8 EVRM en verzoeker dient de mogelijkheid te hebben alsnog verblijf te regulariseren.

De beslissing houdt tevens een schending uit van het hoger belang van het kind daar bij een verwijdering van het Belgisch grondgebied van verzoeker de contacten tussen vader en kind ernstig worden verstoord.

De Dienst Vreemdelingenzaken hecht duidelijk een belangrijkere rol aan de eerbiediging van de openbare orde, dan aan het gezins- of privéleven en heeft deze op geen enkele wijze of moment tegen elkaar afgewogen. Ook wordt er geen rekening gehouden met de andere elementen waarmee zij rekening diende te houden zoals het feit dat verzoeker jarenlang gewerkt heeft en aldus economisch heeft geparticipeerd in België.

Met de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker of met de gevolgen van de bestreden beslissing werd ten onrechte geen enkele rekening gehouden.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken zich steunt op een lezing van het strafregister van verzoeker zonder hierbij voldoende rekening te houden met het daadwerkelijk gevaar dat verzoeker persoonlijk en actueel nog vormt voor de Belgische openbare orde of openbare veiligheid, en onvoldoende rekening te houden met de persoonlijke situatie schendt de Dienst Vreemdelingenzaken de materiële motiveringsplicht.

Dat de materiële motiveringsplicht niet werd nageleefd, daar de motivering de beslissing niet kan verantwoorden.

8.3. Gegrondheid van het beroep tegen het inreisverbod

Verzoeker vordert het inreisverbod nietig te verklaren ten einde hem de mogelijkheid te geven terug te keren naar België aangezien hij uitsluitend een leven heeft opgebouwd in België en aldus zijn ganse familiekring, kinderen, vrienden en kennissen zich in België bevinden.

Anderzijds wenst verzoeker tevens een nieuwe aanvraag in te dienen ten einde hersteld te kunnen worden in zijn vorige administratieve toestand en zou hij-voor zover hij verwijderd wordt van het Belgisch grondgebied- in de mogelijkheid moeten zijn om terug te keren.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs

wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker, voert met verwijzing naar de artikelen 8 van het EVRM, en 74/13 van de vreemdelingenwet dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met het gezinsleven, het feit dat hij in België geboren is en de belangen van de minderjarige kinderen. Hij wijst op de afwezigheid van banden met Turkije, het feit dat hij in België is geboren en er steeds heeft gewoond, dat hij er heeft gewerkt en dat hij thans arbeidsongeschikt en invalide is verklaard. Hij betoogt in essentie dat het privé- en gezinsleven onvoldoende in afweging werd genomen ten aanzien van het vermeende gevaar voor de openbare orde.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad wijst erop dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht hebben de Verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van een langdurig verblijfsrecht, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

In voormelde belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner*-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51). Het betreft: (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;

(2) de duur van het verblijf in het gastland;

(3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;

(4) de nationaliteit van alle betrokkenen;

(5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals de duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;

- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze laatste kan worden uitgewezen, met name of er belemmeringen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), §§ 55-58) volgt dat naast de voormelde *Boultif*-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die de kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst. Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 70).

De Raad merkt op dat inderdaad blijkt dat verzoeker in België is geboren en er heel zijn leven heeft gewoond. De Raad dient echter vast te stellen dat de beslissing waarbij verzoekers recht op verblijf in België niet het voorwerp is van de thans bestreden beslissingen.

Verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden werd beëindigd met een beslissing van 23 april 2024 waartegen verzoeker een beroep tot nietigverklaring indiende. Met het arrest 295 419 van 12 oktober 2023 verwierp de Raad dit beroep, zodat deze beslissing definitief is.

In de beslissing tot beëindiging van verblijf van 23 april 2024 werd overgegaan tot een afweging van het belang van de openbare orde ten opzichte van verzoekers privé- en gezinsbelangen, als volgt:

“Betrokkene bewam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na indiending van een bijlage 19ter in functie van zijn Belgisch kind D.E. (RR: ...) op 16.12.2014.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:

Betrokkene werd op 10.07.2002 veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen, op beroep van de Correctionele Rechtbank te Hasselt dd.18.01.2002, tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar voor 18 maanden en een geldboete van 200 BEF (/40,3399 x 200 = 991,57 EUR) of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven uit om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is.

Betrokkene werd op 09.02.2005 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Hasselt tot een geldboete van 50 EUR (x 5,5 = 275 EUR) of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen wegens opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of personen met wie hij heeft samengewoond (herhaling).

Betrokkene werd op 10.01.2007 (op verzet 13.12.2006) veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Hasselt tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 200 EUR (x 5,5 = 1100 EUR) of een vervangende gevangenisstraf van 60 dagen wegens vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop de levenslange opsluiting of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is (herhaling) / opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of personen met wie hij heeft samengewoond (herhaling) / opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, dader = vader of moeder of een andere bloedverwant die er gezag over heeft of er de bewaring over heeft, of iedere persoon die met het slachtoffer samenleeft (herhaling).

Betrokkene werd op 30.04.2007 veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen, op beroep van de Correctionele Rechtbank te Hasselt 26.04.2006, verzet niet ontvankelijk verklaard bij vonnis van 21.02.2007) tot een werkstraf van 90 uren of een vervangende gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 100 BEF (/ 40,3399, te verhogen met de opdecimen ten tijde van de inbreuk) of een vervangende gevangenisstraf van 30 dagen wegens opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of personen met wie hij heeft samengewoond (herhaling).

Betrokkene werd op 08.06.2016 veroordeeld door Correctionele Rechtbank te Hasselt, verzet niet ontvankelijk verklaard bij vonnis van 11.07.2016) tot een gevangenisstraf van 15 maanden en een geldboete van 150 euro (te verhogen met de opdecimen ten tijde van de inbreuk) wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond en opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond.

Betrokkene werd op 31.08.2016 veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen, op beroep van de Correctionele Rechtbank te Hasselt 28.06.2016, tot een gevangenisstraf van 15 maanden met

probatie-uitstel voor 9 maanden en een geldboete van 150 euro (te verhogen met de opdecimen ten tijde van de inbreuk) wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond en opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond.

Op 05.08.2020 werd het probatieuitstel op de gevangenisstraf door de Correctionele Rechtbank te Hasselt herroepen.

Betrokkene werd op 17.12.2019 door Correctionele Rechtbank te Hasselt bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens weerspanning met wapen (herhaling) en bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf (herhaling).

Betrokkene werd op 26.01.2022 veroordeeld door Correctionele Rechtbank te Hasselt tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, wegens opzettelijke slagen en verwondingen, en wegens belaging.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Betrokkene heeft een reeds zwaar beladen strafrechtelijk verleden, hetgeen ook werd benadrukt in het vonnis dd. 05.08.2020. In de periode tussen 2002 en 2022 liep betrokkene, naast verschillende politionele veroordelingen ook meerdere correctionele veroordelingen op, waarvan zes veroordelingen wegens opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen, al dan niet met verzwarende omstandigheden, aan zijn echtgenote en referentiepersoon. Andere veroordelingen waren onder meer wegens feiten van zware diefstal en bendevoorming. De vonnissen spreken voor zich: uit het vonnis dd. 26.01.2022 blijkt dat betrokkene zijn ex-echtgenote heeft belaagd – zelfs tot op het politiebureau – en haar huis is binnengedrongen, haar bij haar thuis de keel heeft dichtgeknepen, slagen heeft toegediend in het gezicht en aan haar oor heeft getrokken tot er een scheurtje ontstond en het oor begon te bloeden. Ook referentiepersoon, in casu zijn dochter, werd door betrokkene achternagezeten en bij de keel gegrepen, hij liet haar pas los – niet uit besef wat hij aan het doen was maar omdat hij zag dat de moeder van referentiepersoon haar telefoon nam. De rechtbank stipte aan dat de door betrokkene gepleegde feiten bijzonder ernstig zijn en benadrukte de bijzondere maatschappelijke laakbaarheid van de feiten. Betrokkene bevindt zich bovendien in staat van herhaling, hij werd reeds eerder veroordeeld voor opzettelijke slagen en verwondingen aan zijn ex-echtgenote en zijn dochter. Het probatieuitstel dat hem in 2016 door het Hof van Beroep werd verleend werd in augustus 2020 bovendien reeds herroepen. De rechtbank kon in 2022 dan ook geen geloof hechten aan betrokkene ter zitting geuite bereidheid tot het naleven van voorwaarden. Betrokkene kreeg reeds verschillende kansen geboden. Zo kreeg betrokkene zoals net gesteld probatie toegestaan door het Hof van Beroep bij arrest dd. 31.08.2016 en dit voor een proefperiode van 3 jaar, waarbij betrokkene akkoord ging tot naleving van probatievoorwaarden. In het vonnis dd. 05.08.2020 staat te lezen dat na verslag van de probatiecommissie dd. 09.04.2019 het probatie-uitstel diende herroepen te worden: uit de meldingsverslagen van de justitieassistente bleek immers dat de begeleiding bij Team Forte van het VGGZ vzw werd stopgezet; betrokkene leefde de afspraken niet na en wilde de gespreksinhoud controleren waardoor men niet tot de beoogde diepgang kwam in de begeleiding. Bovendien deed betrokkene eveneens tijdens de begeleiding verontrustende uitspraken. Na deze stopzetting nam betrokkene zelf evenmin nog initiatief om iets aan zijn agressieproblematiek te doen. Ook zijn opgelegde vorming rond agressiebeheersing werd stopgezet omdat betrokkene verontrustende uitspraken deed in de groepssessies. In het verslag van het CAW Limburg dd. 12.02.2019 werden ernstige bezorgdheden geuit omtrent de veiligheid in het gezin van betrokkene gelet hij openlijk in groep uitspraken deed waarbij hij het door hem gebruikte geweld naar zijn echtgenote vergoelijkte. Er bleek totaal geen bereidheid tot een gedragsverandering bij betrokkene en geen mogelijkheid tot reflectie naar zichzelf en het effect op anderen. Voorts bleek ook nog uit de meldingsverslagen van de justitieassistente dat betrokkene ten aanzien van de begeleiding stelde dat hij geen probleem had en dat hij geen begeleiding diende te volgen. Hij stelde geen spijt te hebben ten aanzien van zijn echtgenote en kinderen en stelde dat “als hij zijn echtgenote sloeg omdat ze niet luisterde, niemand daar iets mee te maken had”. Betrokkene drong uiteindelijk aan op een effectieve gevangenisstraf “zodat ze hem niet meer zouden lastigvallen”. Uit het vonnis blijkt verder dat betrokkene zich ook nog eens inlaat met druggebruik. Ook ter terechtzitting van 4.03.2020 en 17.06.2020 bleek een compleet gebrek aan probleeminzicht. Betrokkene deinst er niet voor terug om de fysieke integriteit te schaden, niet die van zijn gewezen echtgenote en bloedeigen kinderen, noch die van gezaghouders. Dit komt ook duidelijk naar voor in het vonnis dd. 17.12.2019: Betrokkene heeft zich met geweld verzet tegen politiebevelen en ondermeer blauwe autolak in het aangezicht van een politieambtenaar gespoten. Hij stond bovendien de politie op te wachten al zwaaiend met een klauwhamer, roepend dat hij hen ging “kapot maken”. Tijdens de overbrenging naar het cellencomplex en in de cel uitte betrokkene herhaaldelijk mondelinge doodsbedreiging, onderstreept met een snijdend gebaar over de keel aan het adres van de aanwezige politieambtenaren. Tijdens de bijstand aan de ambulanciers schreeuwde betrokkene naar de politiemensen volgende bedreigingen: “Al duurt het jaren, ik weet jullie te vinden en uw familie ook. Ik maak jullie kapot. Ik heb al veel mensen gekocht

in de kringwinkel, ...". De rechtbank stipte de zwaarwichtigheid van de bewezen verklaarde feiten aan, en het feit dat betrokkene niet de minste bekommernis betoond heeft om de mogelijke gevolgen van zijn strafbaar handelen. Ze haalde verder het zware strafrechtelijke verleden van betrokkene aan en dat betrokkene geen lering trok uit vroegere veroordelingen. Het moge duidelijk zijn dat betrokkene een zeer agressieve ingesteldheid blijkt te hebben, dit in combinatie met het complete gebrek aan schuldinzicht en het gegeven dat betrokkene duidelijk niet voornemens is om het in de toekomst anders aan te pakken, maakt dat er wel degelijk een zeer ernstig en actueel gevaar van betrokkene uitgaat. Betrokkene blijkt geen lering te trekken uit de maatregelen die hem in het verleden reeds zijn opgelegd en de vele kansen die hem werden geboden; hij weigert bovendien alle medewerking voor gepaste hulp/begeleiding gelet op zijn gedrag gerechtvaardigd vindt. Er worden trouwens heden geen stukken voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat betrokkene inmiddels toch nog iets ondernam om te werken aan zijn agressieproblematiek. Betrokkene bevindt zich bovendien zoals reeds aangehaald in wettelijke staat van herhaling. Betrokkene wordt reeds over een ruime periode gewezen op de ernst van de feiten waar hij zich telkenmale mee inlaat, er werd begeleiding en vorming aangeboden om iets aan zijn gedrag te veranderen. Desondanks lijkt betrokkene tot op heden geen haar veranderd te zijn. Wegens het voortdurend karakter van betrokkenes gedrag, de aard van de feiten, de herhalingen over verscheidene jaren en het ontbreken van een daadwerkelijke wil zich te beteren, is het redelijk te oordelen dat de bedreiging voor de openbare orde op heden zeer actueel is. Betrokkene blijkt zich hardleers op te stellen en blijft zijn gewelddadig gedrag verderzetten. Voormelde vonnissen zijn ronduit zorgwekkend, de combinatie met het gebrek aan schuldinzicht maakt dat zijn aanwezigheid in onze maatschappij nog veel gevaarlijker is. Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dan ook dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Vandaar dat overeenkomstig art. 44bis van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene kan beëindigd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang. Huidige situatie heeft betrokkene immers louter en alleen te wijten aan zijn eigen gedragingen door de jaren heen. Om rechtmatig een einde te stellen aan betrokkenes verblijf dient conform art. 44bis §4 van de wet van 15.12.1980 rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf in het rijk, betrokkenes leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 01.02.2023 om zijn humanitaire elementen kenbaar te maken. De brief werd hem diezelfde dag betekend. Na telefonisch onderhoud met betrokkenes advocaat op 03.03.2023 werd afgesproken dat nog een bijkomende week zou worden verleend omdat het erg moeilijk zou zijn voor betrokkene om stukken te vinden om voor te leggen. Hij is op zichzelf aangewezen en kan op geen hulp van buitenaf rekenen, zo stelde de advocate. De extra week die werd verleend is heden ruimschoots om, intussen had betrokkene reeds anderhalve maand om stukken voor te leggen.

Betrokkene legde in het kader van voormeld onderzoek via zijn advocaat volgende documenten voor:

- Brief raadvrouw betrokkene dd. 03.02.2023 waarin wordt benadrukt dat betrokkene hier is geboren en zijn hele leven in België heeft gewoond
- Mail dd. 03.03.2023 waaruit een document aangaande de woonplaats zou moeten zijn toegevoegd. Bijlage ontbreekt echter
- Een uittreksel uit VDAB met betrekking tot betrokkenes loopbaan en waaruit blijkt dat hij heden wegens ziekte niet meer ingeschreven is. Hij blijkt arbeidsongeschikt sinds 02.08.2018.
- Attest arbeidsongeschiktheid dd. 09.02.2023 waaruit blijkt dat betrokkene tot invaliditeit werd erkend van meer dan 66% door het RIZIV sinds 02.08.2019.
- Attest gevangenschap dd. 02.02.2023 waaruit blijkt dat betrokkene op 07.07.2020 van zijn vrijheid werd beroofd, en hij in strafonderbreking werd geplaatst met oog op uitvoeren elektronisch toezicht van 01.12.2020 tot 05.12.2020.
- Attest gevangenschap dd. 02.02.2023 waaruit ononderbroken detentie blijkt sinds 31.07.2022. Hij werd van zijn vrijheid beroofd sinds 30.07.2022. Er werden verder geen stukken meer voorgelegd, noch bij DVZ, noch bij de gemeentelijke overheden te Hasselt en Lommel.

Wat betreft de humanitaire situatie van betrokkene dient opgemerkt te worden dat betrokkene op 16.08.1999 gehuwd is met D. F., de echtscheiding werd inmiddels uitgesproken door de Rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt op 06.01.2021. Uit dit huwelijk werden vier Belgische minderjarige kinderen geboren, respectievelijk op 30.09.2001, 20.08.2003, 27.05.2005 en 09.11.2018. Desondanks heeft betrokkene zich er telkenmale toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. De aard van de veroordelingen, zijnde (herhaaldelijke) opzettelijke slagen en verwondingen ten aanzien van zijn echtgenote en zijn kinderen, getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Uit de vonnissen in het dossier en zoals hierboven reeds aangehaald blijkt dat de geweldpleging wel degelijk tegenover zijn partner en kinderen zeer ernstig te noemen was. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan behoud van zijn verblijfsrecht, verblijfsrecht dat hij nota bene heeft ontleend aan zijn kinderen, waarvan werd vastgesteld dat hij hen schade heeft toegebracht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. (cfr. supra) Voor wat betrokkenes gezinssituatie betreft dient opgemerkt te worden dat het gezinsleven voor

betrokkene kennelijk een dusdanige bron van ergernis vormt dat er telkenmale geweld aan te pas komt. De gezinshereniging van weleer is hoe dan ook duidelijk achterhaald; enerzijds gelet op de echtscheiding tussen betrokkene en zijn ex-echtgenote en anderzijds gelet de advocate van betrokkene aanhaalt dat hij op zichzelf aangewezen is om stukken met betrekking tot zijn humanitaire situatie te vergaren in het kader van voormeld onderzoek. Uit de bezoekerslijst in betrokkenes dossier kan in elk geval niet blijken dat één van zijn kinderen of zijn ex-partner hem nog heeft bezocht sinds 2016. Het is niet onredelijk te concluderen dat betrokkene klaarblijkelijk geen contacten meer onderhoudt met zijn kinderen – of zij niet met hem – wat ook niet verwonderlijk zou zijn gelet op zijn herhaaldelijke fysieke agressieaanvallen ten aanzien van zijn kinderen en hun moeder. Het gegeven dat betrokkene ook heel wat familieleden in België wonen heeft, heeft hem al die tijd geenszins weerhouden om telkens opnieuw er bewust voor te kiezen het criminele pad te bewandelen. De laatste feiten dateren van ruim na de geboorte van zijn jongste kindje. Zijn vader D., F. (RR: [...]) en moeder D., E. (RR: [...]) hebben, net zoals betrokkenes broers en zussen D. H. (RR: [...]), D. Y. (RR: [...]) en D. A. (RR: [...]) allen de Belgische nationaliteit sinds 2004 of eerder en wonen eveneens in België. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt niet of en in welke mate hij de afgelopen jaren contact of enige andere band onderhield met zijn in het Rijk verblijvende familie. Betrokkene heeft zich over een lange periode toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren, en geeft blijk van dat ook niet eens na te willen streven. Dit wordt, naast het beladen strafblad, eens te meer bevestigd door zijn houden ten aanzien van het geweld dat hij pleegde, meer bepaald dat hij dit geheel gerechtvaardigd vindt, en de feiten die hij pleegde tegenover de politie. Betrokkene is in België geboren en verhuisde vervolgens in 1986 voor enkele jaren terug naar Turkije. In 1992 kwam betrokkene met zijn ouderlijke gezin terug naar België. Sinds zijn terugkomst is betrokkenes verblijf alhier evenwel evenmin ononderbroken: betrokkene is afgevoerd geweest van 12.06.2012 tot 16.12.2014, waar betrokkene toen verbleef is niet duidelijk. Betrokkene kreeg vervolgens opnieuw het verblijfsrecht in België in functie van zijn Belgische minderjarige kinderen. Betrokkene heeft dus een aanzienlijk deel van zijn leven in België gewoond, in nabijheid van zijn ouders, broers en zussen, en diens gezinnen. Het is dan ook des te schrijnender dat betrokkene, alhoewel hij grotendeels opgegroeid is in België en altijd omkaderd is geweest door zijn familie, hij toch aanhoudend de verkeerde weg is blijven kiezen. Gelet betrokkene in België geboren is, zou het aannemelijk zijn dat hij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zelf legt hij na anderhalve maand de tijd hieromtrent nog steeds niets voor, waardoor het redelijk te stellen is dat, mede gelet op het geheel van betrokkene zijn dossier, zijn sociale en culturele binding met België niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan. De duur van betrokkenes verblijf is verder uiteraard slechts relevant voor zover er een integratie in onze maatschappij van uit gaat, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn. Uit het dossier blijkt dat betrokkene reeds allerhande kansen aangeboden werd om zich te herpakken: zowel op justitieel vlak (strafuitvoeringen via elektronisch toezicht, probatie...), vanuit de bestaande hulpverleningsinstanties, als van DVZ uit (uiteindelijk opnieuw toekenning verblijfsrecht naar aanleiding van zijn verblijfsaanvraag in 2014), maar dit alles bleek telkenmale niet te mogen baten. Het risico op recidive is groot gelet op betrokkenes lange criminele parcours, de agressieproblematiek en zijn houding ten aanzien van zijn gedrag, ten aanzien van gezaghouders en hulpverleners.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden wél een nieuwe weg zou zijn ingeslagen en dus geen actuele, werkelijke en ernstige bedreiging meer zou vormen. De familiale situatie is in elk geval reeds in jaren niet gewijzigd: betrokkene heeft meermaals criminele feiten gepleegd, ook ten tijde van en na de geboorte van zijn vier kinderen. Meer nog, zijn kinderen werden eveneens slachtoffer van betrokkenes agressie. In die zin is het redelijk te stellen dat zijn gezinssituatie geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. Verder werd bijvoorbeeld ook niets voorgelegd waaruit blijkt dat hij reeds stappen heeft ondernomen om zijn agressieproblematiek aan te pakken, noch werden stukken voorgelegd waaruit blijkt dat betalingen aan burgerlijke partijen werden opgestart, en hij dus tot een schuldbesef zou gekomen zijn, hetgeen toch onontbeerlijk is in betrokkenes situatie. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Deze onwil tot enige sociale en culturele integratie van betrokkene blijkt temeer uit het feit dat er herhaaldelijke inbreuken werden vastgesteld met betrekking tot gelijkaardige feiten waarbij hij geen oog heeft voor de ander. Het herhalen van deze feiten, en dit over een erg ruime periode, getuigt ervan dat betrokkene moedwillig de wettelijke bepalingen in België met de voeten treedt en geen greintje respect heeft voor zijn gewezen vrouw en hun kinderen. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het behoud van regulier verblijfsrecht. Indien betrokkene zijn gezinsleven niet belangrijk genoeg acht, kan bezwaarlijk van de Belgische staat verwacht worden dat mijnheer zijn gezinsleven als belangrijker wordt ingeschat dan zijn inbreuken op de openbare orde en het gevaar dat van hem uitgaat. Dat is een verantwoordelijkheid die in beide richtingen dient te worden genomen. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat aan betrokkene niet voldoende kansen zouden gegeven zijn vanuit de Belgische maatschappij. Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het staat betrokkene vrij, voor zover hij zijn vaderschap toch nog zou willen opnemen en zijn kinderen hier nog voor zouden openstaan, op een verantwoordelijke manier, via moderne

communicatiemiddelen op afstand contact te houden met zijn kinderen en/of afspraken met de moeder van de kinderen te maken (al dan niet via de rechtbank) om hen vanuit het buitenland bij gelegenheid te ontmoeten, alsook financieel bij te dragen in hun onkosten. Betrokkene woonde reeds langer niet meer bij hen in en werd op 30.07.2022 van zijn vrijheid beroofd. Hij is sindsdien ononderbroken gedetineerd. De kinderen zijn bij de moeder gevestigd. Een vestiging van betrokkene in het buitenland doet dus mits voldoende inspanningen van betrokkene geen afbreuk aan het belang van de kinderen, wel integendeel gezien de voorgeschiedenis. Betrokkene is heden 45 jaar, hetgeen niet bijzonder jong of heel oud is. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. Er zijn in elk geval geen tegenindicaties met betrekking tot zijn leeftijd voor het nemen van huidige beslissing. Uit het dossier blijkt dat betrokkene op 25-jarige leeftijd beginnen werken is in België, hij is in 2018 arbeidsongeschikt geworden en is sinds 2019 invalide verklaard. Zijn tewerkstellingen getuigen in de periode van arbeidsgeschiktheid in elk geval ook geenszins van een doorgedreven integratie. In hoeverre betrokkene recht heeft op een invaliditeitsuitkering is niet duidelijk. Zelf stelt hij een uitkering te ontvangen van het OCMW (cfr. interview dd. 11.08.2022). In elk geval kan geen economische integratie blijken uit betrokkenes dossier die huidige beslissing zou kunnen verhinderen. Ook voor wat betreft zijn gezondheidstoestand kan niet blijken dat er elementen zouden bestaan die huidige beslissing zouden kunnen ombuigen. Zoals aangehaald is betrokkene invalide verklaard, echter heeft DVZ geen zicht op de problematiek die aan de basis daarvan lag en in hoeverre betrokkene daadwerkelijk in het dagelijkse leven hinder ondervindt in zijn functioneren. Hieromtrent legt hij evenmin iets voor. Het is in elk geval redelijk te stellen dat hij nog voldoende fit blijkt te zijn om zijn ex-vrouw en kinderen bij de keel te grijpen en te belagen, slagen toe te dienen en zich fysiek agressief te stellen ten aanzien van politieambtenaren. Voor wat betrokkene zijn verbondheid met België en Turkije betreft: de banden met België kunnen geenszins opwegen tegenover de bindingen die betrokkene ongetwijfeld (ook) nog voelt voor het land waar hij de nationaliteit van draagt. Het is redelijk te veronderstellen dat betrokkene de Turkse taal nog machtig is of dat die mits enige moeite terug kan opgefrist worden. Betrokkene heeft hij immers met zijn ouderlijke gezin van 1986 tot 1992, van zijn 5 tot zijn 12 jaar dus, in Turkije gewoond. Verder werd betrokkene in 2016 nog bijgestaan door een Turkse tolk (cfr. vonnis dd. 08.06.2016), meer dan 20 jaar na zijn terugkomst uit Turkije dus. Het is dus niet onredelijk te stellen dat betrokkene met zijn familie en ex-echtgenote die allen van Turkse origine zijn, in het Turks communiceert/communiceerde waardoor hij de taal machtig bleef. Mogelijks zijn de vrienden of kennissen die betrokkene eventueel opbouwde in het Rijk ook van Turkse origine die de voeling met de cultuur van ginds en taal ook actueel heeft gehouden. Bovendien heeft betrokkene in de periode van 12.06.2012 tot 16.12.2014 elders verbleven (cfr. schrapping in het Rijksregister), mogelijks verbleef hij in die periode in Turkije. Tot slot blijkt dat betrokkene zijn ouders op regelmatige basis naar Turkije terugreizen en er langere tijd verblijven (cfr. uittreksels Rijksregister van de ouders in het dossier). Niets sluit dus uit dat betrokkene aldaar nog familieleden en vrienden of kennissen wonen heeft die hem kunnen opvangen en helpen om aldaar met een schone lei opnieuw te starten, of dat hij hulp kan krijgen van zijn ouders bij zijn integratie aldaar en kan terugvallen op het hun netwerk. In België heeft betrokkene in elk geval geen netwerk, dat blijkt uit wat de advocate van betrokkene verklaarde alsook uit wat betrokkene zelf tijdens zijn detentie heeft meegegeven aan de gevangenis. Betrokkene blijkt bovendien een terugkeer naar Turkije zelf te overwegen (cfr. interview dd. 15.12.2022), hetgeen bevestigt dat hij inderdaad nog voldoende verbondheid voelt met Turkije. Een nieuwe start kan voor betrokkene misschien net een opportuniteit betekenen. Hoe het ook moge zijn, het is redelijk te stellen dat betrokkene voldoende kansen heeft gehad in het Rijk, en dat hij deze zelf heeft verbod, waardoor heden het familiale en persoonlijke belang van betrokkene dan ook ondergeschikt geacht wordt aan de vrijwaring van de openbare orde.”

In de beslissing van 13 maart 2023 werd aldus op zeer omstandige wijze gemotiveerd met betrekking tot het gevaar voor de openbare orde en verzoekers persoonlijke belangen. Uit de lectuur van deze beslissing blijkt ook dat de verwerende partij is overgegaan tot een afweging aan de hoger genoemde criteria. De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht is definitief in het rechtsverkeer aanwezig en kan met het huidige beroep niet ongedaan worden gemaakt.

Ook de thans bestreden beslissingen bevatten een omstandige belangenafweging. Zo wordt met betrekking tot het gevaar voor de openbare orde gemotiveerd:

“De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/ de schuldige doen geloven dat hij gewapend is, feiten waarvoor hij op 10.07.2002 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel 5 jaar voor 18 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling), feiten waarvoor hij op 09.02.2005 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een geldboete.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling), feiten waarvoor hij op 26.04.2006 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een werkstraf van 90 uren.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vereniging van misdadigers, opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling), opzettelijk slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige, feiten waarvoor hij op 10.01.2007 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling), feiten waarvoor hij op 08.06.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan weerspanning, bedreigingen door gebaren of zinnebeelden, feiten waarvoor hij op 17.12.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, feiten waarvoor hij op 05.08.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt (herroeping uitstel) tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden met probatie uitstel 3 jaar voor 9 maanden.

Betrokkene deinst er niet voor terug om de fysieke integriteit te schaden, niet die van zijn gewezen echtgenote en bloedeigen kinderen, noch die van gezaghouders. Dit komt ook duidelijk naar voor in het vonnis dd. 17.12.2019: Betrokkene heeft zich met geweld verzet tegen politiebevelen en ondermeer blauwe autolak in het aangezicht van een politieambtenaar gespoten. Hij stond bovendien de politie op te wachten al zwaaiend met een klauwhamer, roepend dat hij hen ging "kapot maken". Tijdens de overbrenging naar het cellencomplex en in de cel uitte betrokkene herhaaldelijk mondelinge doodsb bedreigingen, onderstreept met een snijdend gebaar over de keel aan het adres van de aanwezige politieambtenaren. Tijdens de bijstand aan de ambulanciers schreeuwde betrokkene naar de politiemensen volgende bedreigingen: "Al duurt het jaren, ik weet jullie te vinden en uw familie ook. Ik maak jullie kapot. Ik heb al veel mensen gekocht in de kringwinkel, ...".

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, feiten waarvoor hij op 26.01.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

De vonnissen spreken voor zich: uit het vonnis dd. 26.01.2022 blijkt dat betrokkene zijn ex-echtgenote heeft belaagd – zelfs tot op het politiebureau – en haar huis is binnengedrongen, haar bij haar thuis de keel heeft dichtgeknepen, slagen heeft toegediend in het gezicht en aan haar oor heeft getrokken tot er een scheurtje ontstond en het oor begon te bloeden. Ook referentiepersoon, in casu zijn dochter, werd door betrokkene achternagezeten en bij de keel gegrepen, hij liet haar pas los – niet uit besef wat hij aan het doen was maar omdat hij zag dat de moeder van referentiepersoon haar telefoon nam.

Gelet op het ernstig en aanhoudend intra familiaal geweld van de betrokkene ten aanzien van zijn echtgenote en kind dient er echter besloten te worden dat hij misbruik maakte van zijn gezagspositie binnen het gezin en dat hij geen enkel respect blijkt te hebben voor het welzijn van zijn vrouw en de kinderen. Deze feiten wijzen bovendien op een weinig stabiele gezinssituatie. De geweldplegingen zijn des ter erger daar ze hebben plaatsgevonden in het bijzijn van zijn kinderen. Deze ervaringen kunnen de gezonde ontwikkeling van jonge kinderen negatief beïnvloeden. Het feit dat de betrokkene verschillende kinderen had, heeft hem niet aangezet tot een gedragswijziging, integendeel het evolueerde van kwaad naar erger. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. De betrokkene staat er blijkbaar niet bij stil dat hij door zijn gedrag het slechte voorbeeld geeft als vader. In plaats van zich te beheersen in conflictsituaties gebruikt hij geweld om zijn woorden kracht bij te zetten. Zijn kinderen 'leren' dat dit de manier is om te handelen wanneer men het oneens is met de partner. De betrokkene geeft zijn vaderrol dan ook een beschamende invulling. Deze feiten zijn bijzonder ernstig. Hij heeft duidelijk zijn driften niet onder controle waardoor hij de fysieke en psychische integriteit van zijn echtgenote en zijn kinderen schaadt. Partnergeweld is in onze hedendaagse samenleving ontoelaatbaar vermits ze een ernstige inbreuk betekent op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers. Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwesitie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, Scozzari en Giunta/Italië, § 221; EHRM 27 april 2000, L./Finland, § 101; EHRM 13 juni 1979, Marckx/België, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000,

Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

Het moge duidelijk zijn dat betrokkene een zeer agressieve ingesteldheid blijkt te hebben, dit in combinatie met het compleet gebrek aan schuldinzicht en het gegeven dat betrokkene duidelijk niet voornemens is om het in de toekomst anders aan te pakken, maakt dat er wel degelijk een zeer ernstig en actueel gevaar van betrokkene uitgaat. Betrokkene blijkt geen lering te trekken uit de maatregelen die hem in het verleden reeds zijn opgelegd en de vele kansen die hem werden geboden; hij weigert bovendien alle medewerking voor gepaste hulp/begeleiding gelet hij zijn gedrag gerechtvaardigd vindt. Er worden trouwens heden geen stukken voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat betrokkene inmiddels toch nog iets ondernam om te werken aan zijn agressieproblematiek.

Betrokkene bevindt zich bovendien zoals reeds aangehaald in wettelijke staat van herhaling.

Betrokkene wordt reeds over een ruime periode geweest op de ernst van de feiten waar hij zich telkenmale mee inlaat, er werd begeleiding en vorming aangeboden om iets aan zijn gedrag te veranderen. Desondanks lijkt betrokkene tot op heden geen haar veranderd te zijn.

Wegens het voortdurend karakter van betrokkenes gedrag, de aard van de feiten, de herhalingen over verscheidene jaren en het ontbreken van een daadwerkelijke wil zich te beteren, is het redelijk te oordelen dat de bedreiging voor de openbare orde op heden zeer actueel is.

Betrokkene blijkt zich hardleers op te stellen en blijft zijn gewelddadig gedrag verderzetten. Voormelde vonnissen zijn ronduit zorgwekkend, de combinatie met het gebrek aan schuldinzicht maakt dat zijn aanwezigheid in onze maatschappij nog veel gevaarlijker is. Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dan ook dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Aldus wordt zeer omstandig gemotiveerd met betrekking tot het gevaar voor de openbare orde dat verzoeker vormt. Er wordt niet enkel verwezen naar de zeven veroordelingen die verzoeker opliep, maar ook naar de aard van deze veroordelingen en het persoonlijke gedrag van de verzoeker. Zo wordt gemotiveerd dat het onder meer ging om het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen, ook aan zijn eigen gezinsleden, om feiten van zware diefstal, bendevoering, drugsgebruik en doodsbedreigingen en was er ook sprake van recidive en het niet naleven van zijn probatievoorwaarden. Verzoeker heeft een zeer agressieve ingesteldheid, toont geen bereidheid tot gedragswijziging, en heeft geen schuldinzicht. De verwerende partij besluit dan ook dat er sprake is van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

De verzoeker kan hoegenaamd niet worden bijgetreden waar deze voorhoudt dat de verwerende partij zich zou hebben beperkt tot een lezing van het strafregister zonder na te gaan of de verzoeker persoonlijk nog een actueel en reëel gevaar vormt voor de samenleving.

Ook met betrekking tot het gezinsleven bevatten de bestreden beslissingen een uitgebreide belangenafweging:

“De betrokkene werd op 21.08.2025 gesproken door de terugkeerbegeleider en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij verklaarde in zijn vragenlijst “hoorplicht” sedert zijn geboorte in het Rijk te verblijven omdat zijn grootouders naar hier verhuisd om in de mijn te komen werken.

Voorts verklaarde hij niet meer in het bezit te zijn van enig identiteitsdocument, gezien zijn beëindiging van zijn verblijf in 2023. Hij verklaarde verder nog dat zijn ganse familie waaronder zijn ouders, broers, zussen en kinderen in het Rijk verblijven. Zijn ganse familie is dan ook houder van de Belgische nationaliteit. Hij wenst niet terug te keren naar Turkije omdat hij daar niets of niemand heeft en omdat hij er geen leven kan opbouwen zonder zijn familie en kinderen.

Omtrent zijn familiale situatie dient verwezen te worden naar de beslissing die een einde stelde aan zijn recht op verblijf, hem betekend op 14.03.2023. Hierin werd onder meer geconstateerd dat het gezinsleven voor betrokkene kennelijk een dusdanige bron van ergernis vormt dat er telkenmale geweld aan te pas komt. De gezinshereniging van weleer bleek dan ook duidelijk achterhaald. Uit de bezoekerslijst in betrokkenes dossier kan niet blijken dat één van zijn kinderen of zijn ex-partner hem nog heeft bezocht sinds 2016 waardoor er

geconcludeerd kan worden dat betrokkene geen contacten meer onderhoudt met zijn gezin – of zij niet met hem – wat ook niet verwonderlijk zou zijn gelet op zijn herhaaldelijke fysieke agressieaanvallen ten aanzien van zijn kinderen en hun moeder.

Het gegeven dat betrokkene ook heel wat familieleden in België wonen heeft, heeft hem al die tijd geenszins weerhouden om telkens opnieuw er bewust voor te kiezen het criminele pad te bewandelen. De laatste feiten dateren van ruim na de geboorte van zijn jongste kindje. Zijn vader D., F. (RR: [...]) en moeder D., E. (RR: [...]) hebben, net zoals betrokkene's broers en zussen D. H. (RR: [...]), D. Y. (RR: [...]) en D. A. (RR: [...]) allen de Belgische nationaliteit sinds 2004 of eerder en wonen eveneens in België. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt niet of en in welke mate hij de afgelopen jaren contact of enige andere band onderhield met zijn in het Rijk verblijvende familie. Betrokkene heeft zich over een lange periode toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren, en geeft blijk van dat ook niet eens na te willen streven. Dit wordt, naast het beladen strafblad, eens te meer bevestigd door zijn houden ten aanzien van het geweld dat hij pleegde, meer bepaald dat hij dit geheel gerechtvaardigd vindt, en de feiten die hij pleegde tegenover de politie. Betrokkene is in België geboren en verhuisde vervolgens in 1986 voor enkele jaren terug naar Turkije. In 1992 kwam betrokkene met zijn ouderlijke gezin terug naar België. Sinds zijn terugkomst is betrokkene's verblijf alhier evenwel evenmin ononderbroken: betrokkene is afgevoerd geweest van 12.06.2012 tot 16.12.2014, waar betrokkene toen verbleef is niet duidelijk. Betrokkene kreeg vervolgens opnieuw het verblijfsrecht in België in functie van zijn Belgische minderjarige kinderen. Betrokkene heeft dus een aanzienlijk deel van zijn leven in België gewoond, in nabijheid van zijn ouders, broers en zussen, en diens gezinnen. Het is dan ook des te schrijnender dat betrokkene, alhoewel hij grotendeels opgegroeid is in België en altijd omkaderd is geweest door zijn familie, hij toch aanhoudend de verkeerde weg is blijven kiezen. Gelet betrokkene in België geboren is, zou het aannemelijk zijn dat hij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. De duur van betrokkene's verblijf is echter uiteraard slechts relevant voor zover er een integratie in onze maatschappij van uit gaat, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn. Uit het dossier blijkt dat betrokkene reeds allerhande kansen aangeboden werd om zich te herpakken: zowel op justitieel vlak (strafuitvoeringen via elektronisch toezicht, probatie...), vanuit de bestaande hulpverleningsinstanties, als van DVZ uit (uiteindelijk opnieuw toekenning verblijfsrecht naar aanleiding van zijn verblijfsaanvraag in 2014), maar dit alles bleek telkenmale niet te mogen baten. Het risico op recidive is groot gelet op betrokkene's lange criminele parcours, de agressieproblematiek en zijn houding ten aanzien van gezaghouders en hulpverleners. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden wél een nieuwe weg zou zijn ingeslagen en dus geen actuele, werkelijke en ernstige bedreiging meer zou vormen. De familiale situatie is in elk geval reeds in jaren niet gewijzigd: betrokkene heeft meermaals criminele feiten gepleegd, ook ten tijde van en na de geboorte van zijn vier kinderen. Meer nog, zijn kinderen werden eveneens slachtoffer van betrokkene's agressie. In die zin is het redelijk te stellen dat zijn gezinssituatie geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. Verder werd bijvoorbeeld ook niets voorgelegd waaruit blijkt dat hij reeds stappen heeft ondernomen om zijn agressieproblematiek aan te pakken. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Deze onwil tot enige sociale en culturele integratie van betrokkene blijkt temeer uit het feit dat er herhaaldelijke inbreuken werden vastgesteld met betrekking tot gelijkaardige feiten waarbij hij geen oog heeft voor de ander. Het herhalen van deze feiten, en dit over een erg ruime periode, getuigt ervan dat betrokkene moedwillig de wettelijke bepalingen in België met de voeten treedt en geen greintje respect heeft voor zijn gewezen vrouw en hun kinderen. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het behoud van regulier verblijfsrecht. Indien betrokkene zijn gezinsleven niet belangrijk genoeg acht, kan bezwaarlijk van de Belgische staat verwacht worden dat mijnheer zijn gezinsleven als belangrijker wordt ingeschat dan zijn inbreuken op de openbare orde en het gevaar dat van hem uitgaat. Dat is een verantwoordelijkheid die in beide richtingen dient te worden genomen. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat aan betrokkene niet voldoende kansen zouden gegeven zijn vanuit de Belgische maatschappij. Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het staat betrokkene vrij, voor zover hij zijn vaderschap toch nog zou willen opnemen en zijn kinderen hier nog voor zouden openstaan, op een verantwoordelijke manier, via moderne communicatiemiddelen op afstand contact te houden met zijn kinderen en/of afspraken met de moeder van de kinderen te maken (al dan niet via de rechtbank) om hen vanuit het buitenland bij gelegenheid te ontmoeten, alsook financieel bij te dragen in hun onkosten. Betrokkene woonde reeds langer niet meer bij hen in en werd op 30.07.2022 van zijn vrijheid beroofd. Hij is sindsdien ononderbroken gedetineerd. De kinderen zijn bij de moeder gevestigd. Een vestiging van betrokkene in het buitenland doet dus mits voldoende inspanningen van betrokkene geen afbreuk aan het belang van de kinderen, wel integendeel gezien de voorgeschiedenis.

Betrokkene is heden 45 jaar, hetgeen niet bijzonder jong of heel oud is. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. Er zijn in elk geval geen tegenindicaties met betrekking tot zijn leeftijd voor het nemen van huidige beslissing. Uit het dossier blijkt dat betrokkene op 25-jarige leeftijd beginnen werken is in België, hij is in 2018

arbeidsongeschikt geworden en is sinds 2019 invalide verklaard. Zijn tewerkstellingen getuigen in de periode van arbeidsgeschiktheid in elk geval ook geenszins van een doorgedreven integratie. In hoeverre betrokkene recht heeft op een invaliditeitsuitkering is niet duidelijk. Zelf stelt hij een uitkering te ontvangen van het OCMW (cfr. interview dd. 11.08.2022). In elk geval kan geen economische integratie blijken uit betrokkenes dossier die huidige beslissing zou kunnen verhinderen. Ook voor wat betreft zijn gezondheidstoestand kan niet blijken dat er elementen zouden bestaan die huidige beslissing zouden kunnen ombuigen. Zoals aangehaald is betrokkene invalide verklaard, echter heeft DVZ geen zicht op de problematiek die aan de basis daarvan lag en in hoeverre betrokkene daadwerkelijk in het dagelijkse leven hinder ondervindt in zijn functioneren. Hieromtrent legt hij evenmin iets voor. Bovendien verklaarde hij op 21.08.2025 in goede gezondheid te verkeren.

Voor wat betrokkene zijn verbondheid met België en Turkije betreft: de banden met België kunnen geenszins opwegen tegenover de bindingen die betrokkene ongetwijfeld (ook) nog voelt voor het land waar hij de nationaliteit van draagt. Het is redelijk te veronderstellen dat betrokkene de Turkse taal nog machtig is of dat die mits enige moeite terug kan opgefrist worden. Betrokkene heeft hij immers met zijn ouderlijke gezin van 1986 tot 1992, van zijn 5 tot zijn 12 jaar dus, in Turkije gewoond.

Verder werd betrokkene in 2016 nog bijgestaan door een Turkse tolk (cfr. vonnis dd. 08.06.2016), meer dan 20 jaar na zijn terugkomst uit Turkije dus.

Het is dus niet onredelijk te stellen dat betrokkene met zijn familie en ex-echtgenote die allen van Turkse origine zijn, in het Turks communiceert/communiceerde waardoor hij de taal machtig bleef. Mogelijks zijn de vrienden of kennissen die betrokkene eventueel opbouwde in het Rijk ook van Turkse origine die de voeling met de cultuur van ginds en taal ook actueel heeft gehouden. Bovendien heeft betrokkene in de periode van 12.06.2012 tot 16.12.2014 elders verbleven (cfr. schrapping in het Rijksregister), mogelijks verbleef hij in die periode in Turkije. Tot slot blijkt dat betrokkene zijn ouders op regelmatige basis naar Turkije terugreizen en er langere tijd verblijven (cfr. uittreksels Rijksregister van de ouders in het dossier). Niets sluit dus uit dat betrokkene aldaar nog familieleden en vrienden of kennissen wonen heeft die hem kunnen opvangen en helpen om aldaar met een schone lei opnieuw te starten, of dat hij hulp kan krijgen van zijn ouders bij zijn integratie aldaar en kan terugvallen op het hun netwerk. In België heeft betrokkene in elk geval geen netwerk, dat blijkt uit wat de advocate van betrokkene verklaarde alsook uit wat betrokkene zelf tijdens zijn detentie heeft meegegeven aan de gevangenis. Betrokkene blijkt bovendien een terugkeer naar Turkije zelf te overwegen (cfr. interview dd. 15.12.2022), hetgeen bevestigt dat hij inderdaad nog voldoende verbondheid voelt met Turkije. Een nieuwe start kan voor betrokkene misschien net een opportuniteit betekenen.

Hoe het ook moge zijn, het is redelijk te stellen dat betrokkene voldoende kansen heeft gehad in het Rijk, en dat hij deze zelf heeft verbod, waardoor heden het familiale en persoonlijke belang van betrokkene dan ook ondergeschikt geacht wordt aan de vrijwaring van de openbare orde.

Het administratief dossier bevat verder ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen."

Aldus bestreden beslissing uitdrukkelijk met betrekking tot verzoekers privé- en gezinsleven. Daarbij werd wel degelijk rekening gehouden met (1) de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken, (2) de duur van verzoekers verblijf in België, (3) het tijdsverloop sinds de misdrijven en het gedrag van verzoeker sedertdien, (4) verzoekers nationaliteit, en (5) gezinssituatie en zijn relatie met zijn gezinsleden, (6) verzoekers echtgenote en het feit dat hij na en tijdens het huwelijk misdrijven pleegde, (7) de relatie met zijn kinderen, (8) de mogelijkheid tot re-integratie in Turkije, (9) het belang en welzijn van de kinderen en (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met het gastland en met zijn land van herkomst.

Zo werd onder meer vastgesteld dat de banden met zijn gezin te lijden hebben onder het gewelddadig gedrag van verzoeker, dat de kinderen te lijden hebben gehad onder zijn agressie, dat de banden niet meer hecht zijn, dat verzoeker in staat wordt geacht zich te integreren in de Turkse maatschappij, waarvan hij de taal waarschijnlijk nog beheerst en de nationaliteit heeft. Daarbij wordt opgemerkt dat verzoeker van zijn 5 tot zijn 12 jaar in Turkije gewoond, tijdens het strafproces in 2016 werd bijgestaan door een Turkse tolk. Verzoeker blijkt evenmin in België te hebben verbleven tussen 12 juni 2012 en 16 december 2014. Verzoekers ouders blijken regelmatig nog naar Turkije te reizen, zodat de aanwezigheid van een netwerk kan worden vermoed. Verzoeker blijkt zelf geen netwerk te hebben in België en gaf zelfs aan een terugkeer naar Turkije te overwegen.

Verzoeker voert in zijn middel geen concrete gegevens aan die deze motivering kunnen weerleggen. Het loutere feit dat hij het niet eens is met de bestreden beslissingen doet niet besluiten dat deze motiveringen kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT